

Inspelen

De wereld had een bek vol tanden en als het zo uitkwam, kon je daar elk moment door gebeten worden. Trisha McFarland was negen jaar toen ze daarachter kwam. Begin juni zat ze om tien uur 's ochtends op de achterbank van de Dodge Caravan van haar moeder in haar blauwe Red Sox-trainingsshirt (die met op de rug 36 GORDON) met haar pop Mona te spelen. Om halfelf was ze verdwaald in het bos. Om elf uur deed ze haar best om niet verschrikkelijk bang te worden en niet te denken: *Dit is erg, dit is heel erg.* En ze wilde er ook niet aan denken dat er weleens iets heel naars kon gebeuren als je in een bos verdwaalde. Dat je zelfs dood kon gaan.

*Alleen maar omdat ik moest plassen, dacht ze... hoewel ze eigenlijk helemaal niet zo nodig had ontmoeten en trouwens, ze had best kunnen vragen of mam en Pete even op het pad wilden wachten terwijl zij achter een boom ging zitten. Ze hadden weer eens ruzie, goh wat een verrassing, en daarom had ze zich ook een stukje terug laten zakken, zonder iets te zeggen overigens. Daarom was ze van het pad afgestapt en achter een stel hoge struiken gaan zitten. Ze had gewoon even rust nodig, anders niet. Ze was het zat om naar hun gekibbel te luisteren, ze had er genoeg van om te proberen vrolijk en opgewekt te klinken, ze kon zich nog maar net inhouden om niet tegen haar moeder te schreeuwen: *Laat hem toch gaan! Als hij dan zo graag terug wil naar Malden en bij papa wil gaan wonen, waarom laat je hem dan niet gewoon gaan? Als ik maar een rijbewijs had, dan zou ik hem er zelf wel naartoe rijden, zodat we hier eindelijk eens een beetje rust in de tent krijgen!* En wat*

dan? Wat zou haar moeder dan zeggen? Hoe zou ze dan staan te kijken? En Pete. Hij was al ouder, bijna veertien, en lang niet stom, dus waarom kon hij niet verstandiger zijn? Waarom hield hij nooit eens even op? *Hou op met dat gezeik*, zou ze het liefst tegen hem willen zeggen (tegen allebei eigenlijk), *hou nou gewoon op met dat gezeik*.

Ze waren een jaar geleden gescheiden en hun moeder had hen toegewezen gekregen. Pete had fel en langdurig geprotesteerd tegen de verhuizing van een buitenwijk van Boston naar het zuiden van Maine. Dat was gedeeltelijk omdat hij echt bij papa wilde blijven en dat was ook het argument dat hij altijd tegen mam gebruikte (op de een of andere manier voelde hij feilloos en instinctief aan dat hij haar daarmee het diepst kon raken en de meeste druk kon uitoefenen), maar Trisha wist dat het niet de enige reden was, of zelfs maar de belangrijkste. De werkelijke reden waarom Pete weg wilde, was omdat hij zo'n ontzettende hekel had aan Sanford Middle School.

In Malden had hij het allemaal prima voor elkaar gehad. Hij was voorzitter geweest van de computerclub en had zich gedragen alsof het zijn eigen privékoninkrijkje was; hij had vrienden gehad – allemaal uilenballen, ja, maar ze gingen altijd overal samen naartoe en de vervelende knullen hadden hen met rust gelaten. Op Sanford Middle wás er niet eens een computerclub en hij had maar één vriend gemaakt, Eddie Rayburn. Maar in januari was Eddie verhuisd, ook al het slachtoffer van een gebroken huwelijk. Daardoor was Pete alleen komen te staan en kon iedereen hem te pakken nemen. Eigenlijk was het nog erger, want een heleboel kinderen lachten hem uit. Ze hadden hem een bijnaam gegeven die hij haatte: Pete's CompuWorld.

In de weekends dat zij en Pete niet naar Malden gingen om bij hun vader te zijn, ging hun moeder meestal een uitstapje met hen maken. Daar hield ze verbeten aan vast en ook al wenste Trisha van ganser harte dat mam daarmee op zou houden – juist tijdens die uitstapjes vochten ze het meest – ze wist best dat dat toch niet zou gebeuren. Als Quilla Andersen

(ze had haar meisjesnaam weer aangenomen en je kon er vergif op innemen dat Pete dat ook alweer vreselijk vond) ergens haar zinnen op had gezet, dan beet ze zich daarin vast. Toen ze een keer in Malden bij papa had gelogeed, had Trisha een telefoongesprek gehoord dat hij met zijn eigen vader voerde. ‘Als Quilla in Little Big Horn was geweest, hadden de indianen verloren,’ had hij gezegd en hoewel Trisha het helemaal niet leuk vond als papa dat soort dingen over mam zei – het leek niet alleen kinderachtig maar ook oneerlijk – kon ze niet ontkennen dat er wel een greintje waarheid in die opmerking school.

In de laatste zes maanden, toen het steeds minder ging boteren tussen mam en Pete, had ze hen meegenomen naar het automuseum in Wiscasset, naar het Shaker Village in Gray, naar het New England Plant-A-Torium in North Wyndham, naar Six-Gun City in Randolph, New Hampshire, op een kanotocht over de Saco River en op een skitrip naar Sugarloaf (waar Trisha haar enkel had verstuikt, een blessure waar haar moeder en vader later een knallende ruzie over hadden gekregen; wat een lol was een scheiding toch, wat een enorme lol).

Als hij het ergens echt leuk vond, was Pete wel bereid om zijn mond te houden. Hij had verklaard dat Six-Gun City ‘voor kleine kinderen’ was, maar mam had het goed gevonden dat hij het grootste gedeelte van het bezoek in de kamer met de videospelletjes doorbracht en Pete was op de terugweg niet bepaald blij maar in ieder geval stil geweest. Daar stond tegenover dat als Pete een van de plaatsen die hun moeder had uitgezocht helemaal niet zag zitten (het Plant-A-Torium had hij verreweg het ergst gevonden; toen ze die dag terugreden naar Sanford was er echt geen land met hem te bezeilen geweest), hij zijn mening ook niet onder stoelen of banken stak. ‘Je in der minne schikken’ lag niet in zijn aard. En datzelfde gold voor haar moeder, veronderstelde Trisha. Zij vond het zelf een prima houding, maar natuurlijk hoefde iedereen maar een keer naar haar te kijken om te verklaren dat ze typisch een kind

van haar vader was. Soms zat haar dat weleens dwars, maar meestal vond ze het wel leuk.

Het maakte Trisha helemaal niet uit wáár ze 's zaterdags naartoe gingen en ze zou best tevreden zijn geweest als haar niets anders werd voorgeschoteld dan amusementsparken en minigolfbanen, al was het alleen maar omdat je dan het minst kans had op die steeds akeliger wordende ruzies. Maar mam wilde dat ze ook nog iets van die uitstapjes zouden opsteken – vandaar het Plant-A-Torium en Shaker Village. Naast al zijn andere problemen had Pete er een vreselijke hekel aan om op zaterdag allerlei opvoedkundige dingen door de strot geramd te krijgen terwijl hij veel liever boven in zijn kamer was blijven zitten om Sanitarium of Riven op zijn Mac te spelen. Af en toe had hij zo duidelijk laten blijken wat hij ervan vond ('Dit is klote!', daar kwam het eigenlijk wel op neer) dat mam hem terug had gestuurd naar de auto met de mededeling dat hij daarin kon gaan zitten om 'te bedaren' tot zij en Trisha terugkwamen.

Trisha zou het liefst tegen mam zeggen dat het een vergissing was om hem te behandelen alsof hij een kleuter was die even tot rust gemaand moest worden – dat er een dag zou komen dat ze bij terugkomst de auto leeg zouden aantreffen omdat Pete had besloten om terug te liften naar Massachusetts – maar natuurlijk hield ze haar mond. Het was op zich al fout om iedere zaterdag op stap te gaan, maar dat zou mam nooit toegeven. Aan het eind van sommige van die uitjes zag Quilla Andersen er minstens vijf jaar ouder uit dan bij hun vertrek, met diepe lijnen langs haar mond gegroefd en een hand die voortdurend over haar slaap wreef alsof ze hoofdpijn had... maar ze zou het toch nooit opgeven. Dat wist Trisha zeker. Het was best mogelijk dat de indianen toch hadden gewonnen als haar moeder in Little Big Horn was geweest, maar het dodental zou wel aanzienlijk hoger zijn geweest.

Deze week ging het uitstapje naar een onbewoond gebied in het westelijk deel van de staat. De Appalachian Trail, een

wandelroute door ongerept natuurgebied, slingerde zich door het gebied op weg naar New Hampshire. Toen ze gisteravond aan de keukentafel zaten, had mam hun foto's uit een brochure laten zien. Op de meeste foto's stonden opgewekte wandelaars die over een bospad liepen of ergens op een punt met een mooi uitzicht over grote beboste valleien met de hand boven de ogen stonden te staren naar de door de tijd aangevreten maar nog steeds indrukwekkende pieken van de centrale White Mountains.

Pete, die ook aan tafel zat, zag eruit alsof hij zich stierlijk verveelde en had nauwelijks een blik op de brochure willen werpen. Op haar beurt had mam zich niets van zijn overduidelijke gebrek aan belangstelling wensen aan te trekken. Trisha had, zoals de laatste tijd steeds vaker voorkwam, wild enthousiast gedaan. Ze vond dat ze tegenwoordig met de regelmaat van de klok klonk als zo'n deelnemer aan een televisiespelletje die bijna in haar broek pieste bij het idee dat ze een moderne pannenset kon winnen. En hoe vóelde ze zichzelf de laatste tijd? Als de lijm die twee stukken van een gebroken voorwerp bij elkaar hield. Sláppe lijm.

Quilla had de brochure dichtgeslagen en hem omgekeerd. Op de achterkant stond een kaart. Ze tikte op een blauwe kronkellijn. 'Dit is Route 68,' zei ze. 'En hier zetten we de auto neer, op deze parkeerplaats.' Ze tikte op een blauw vierkantje. Toen liep ze met haar vinger langs een rode kronkellijn. 'Dit is de Appalachian Trail tussen Route 68 en Route 302 in North Conway, New Hampshire. Het is maar zes kilometer en het moet een vrij gemakkelijke wandeling zijn. Nou ja... bij dit kleine stukje in het midden staat dat het vrij zwaar is, maar het is niet zo erg dat we klimtouwen en zo mee zullen moeten nemen.'

Ze tikte op een ander blauw vierkantje. Pete had zijn hand onder zijn kin en zat de andere kant op te kijken. De palm van zijn hand trok zijn linkermondhoek omhoog in een spottende grijns. Dit jaar had hij voor het eerst last gekregen van puistjes

en van zijn voorhoofd glom je een heel stel nieuwe tegemoet. Trisha hield van hem, maar af en toe – zoals gisteravond aan de keukentafel toen mam hun vertelde welke route ze zouden nemen – vond ze hem ook vreselijk vervelend. Eigenlijk had ze het liefst tegen hem willen zeggen dat hij moest ophouden met zich als een lafbek te gedragen, want daar kwam het per slot van rekening op neer als je het bijltje erbij neergooide, zoals papa altijd zei. Pete wilde alleen maar met zijn tienerstaartje tussen zijn benen naar Malden terughollen omdat hij een lafaard was. Hij gaf niets om mam, hij gaf niets om Trisha, het kon hem zelfs niet schelen of het uiteindelijk wel goed voor hem zou zijn om bij papa te gaan wonen. Waar Pete zich druk over maakte, was dat hij niemand had met wie hij tussen de middag op de tribunes in de sportzaal zijn boterham op kon eten. Waar Pete zich druk over maakte, was dat als hij na de eerste bel de school in liep er altijd wel iemand was die schreeuwde: ‘Hé, CompuWorld! Hoe gaat het ermee, flikker?’

‘Dit is de parkeerplaats waar we op uitkomen,’ had mam gezegd, terwijl het niet tot haar doordrong dat Pete helemaal niet naar de kaart keek. Of misschien wilde ze het gewoon niet zien. ‘Om een uur of drie komt hier een busje langs en dat zal ons weer naar onze auto brengen. Dan zijn we een uur of twee later weer thuis en als we niet te moe zijn, gaan we daarna met z’n allen naar de film. Wat vinden jullie ervan?’

Gisteravond had Pete zijn mond gehouden, maar vanmorgen had hij die schade dubbel en dwars ingehaald, meteen al toen ze uit Sanford wegreden. Hij had hier helemaal geen zin in, het was te stom voor woorden, bovendien had hij gehoord dat het straks ging regenen, waarom moesten ze nou een hele zaterdag door de bossen wandelen waar het in deze tijd van het jaar stikte van de insecten en stel je voor dat Trisha een vergiftiging opliep (alsof hem dat wat kon schelen) en ga zo maar door. Kwek, kwek, kwek. Hij had zelfs het gore lef om te zeggen dat hij eigenlijk thuis moest zitten blokken voor zijn eindexamen. Voor zover Trisha wist, had Pete nog nooit van zijn leven op

zaterdag zitten blokken. In het begin reageerde mam niet, maar uiteindelijk begon ze zich toch aan hem te ergeren. Tegen de tijd dat ze bij het ongeplaveide parkeerplaatsje aan Route 68 aankwamen, klemde ze het stuur zo stevig vast dat haar knokkels er wit van waren en ze praatte op die afgebeten manier die Trisha maar al te goed kende. Mam had alarmfase één achter de rug en ze zat al bijna in alarmfase twee. Alles bij elkaar zag het ernaar uit dat het een lange wandeling zou worden, die negen kilometer door de bossen in het westen van Maine.

Trisha had aanvankelijk geprobeerd om voor wat afleiding te zorgen met enthousiaste kreetjes in haar beste o-wow-het-is-een-moderne-pannenset-stem bij alle schuren, grazende paarden en pittoreske begraafplaatsjes, maar ze trokken zich niets van haar aan, dus na een tijdje zat ze gewoon stil op de achterbank met Mona op schoot (haar papa vond het leuk om Mona Moontje Beloontje te noemen) en haar rugzak naast zich te luisteren naar hun gekibbel en zich af te vragen of ze zelf een potje kon gaan zitten janken of zelfs gek zou kunnen worden. Zou je echt gek kunnen worden als je familie eeuwig en altijd zat te bekvechten? Als haar moeder weer zo met haar vingertoppen over haar slapen begon te wrijven, was dat misschien wel niet omdat ze hoofdpijn had maar omdat ze probeerde te voorkomen dat haar hersens spontaan uit elkaar zouden barsten of in elkaar zouden ploffen of zo.

Om aan hen te ontsnappen zette Trisha de deur open naar het fantasiespelletje dat ze het liefst speelde. Ze zette haar Red Sox-pet af en keek naar de handtekening die met dikke krullen van een zwarte viltstift op de klep was gezet. Het was de handtekening van Tom Gordon. Pete was een fan van Mo Vaughn en hun mam zag Nomar Garciaparra wel zitten, maar Tom Gordon was de favoriete Red Sox-speler van Trisha en haar papa. Tom Gordon was de afsluitende werper van de Red Sox; hij kwam in de achtste of de negende inning in het veld als de wedstrijd nog niet was beslist maar de Sox wel op voorsprong stonden. Haar papa bewonderde Gordon omdat

hij nooit last van zenuwen leek te hebben – ‘Flash is een koele kikker,’ zei Larry McFarland vaak – en dat zei Trisha ook altijd, soms met de toevoeging dat ze van Gordon hield omdat hij het lef had om bij drie wijd, nul slag nog een kromme bal te gooien (dat had haar vader haar een keer voorgelezen uit een verslag in de *Boston Globe*). Alleen tegen Moontje Beloontje en (één keer) tegen haar vriendin Pepsi Robichaud had ze weleens iets meer gezegd. Ze had Pepsi verteld dat Tom Gordon volgens haar ‘best een lekker stuk’ was. En tegenover Mona had ze zich helemaal laten gaan met de mededeling dat Nummer 36 de knapste man ter wereld was en dat ze flauw zou vallen als hij ooit haar hand aanraakte. En ze had het idee dat ze er in zou blijven als hij haar ooit een kus zou geven, al was het maar op haar wang.

En nu, terwijl haar moeder en haar broer voorin zaten te ruziën – over het uitstapje, over Sanford Middle School en over hun ontwrichte leven – zat Trisha naar de pet te kijken die haar papa in maart, vlak voor het begin van de competitie, op de een of andere manier voor haar te pakken had gekregen en dacht het volgende:

Ik ben in Sanford Park en loop op een doordeweekse dag gewoon over het speelterrein naar het huis van Pepsi. En er staat een vent bij het karretje met de hotdogs. Hij heeft een blauwe spijkerbroek en een wit T-shirt aan en een gouden kettinkje om zijn nek – hij staat met zijn rug naar me toe, maar ik zie het kettinkje blinken in de zon. Dan draait hij zich om en ik zie... o, ik kan mijn ogen niet geloven maar het is echt waar, hij is het echt, het is Tom Gordon, en waarom hij in Sanford is, snap ik echt niet, maar hij is het wel degelijk en o god zijn ogen, precies zoals hij altijd om zich heen kijkt als hij mannen op de honken heeft, die ogen, en hij glimlacht en zegt dat hij een beetje verdwaald is en of ik misschien een stad ken die North Berwick heet en hoe je daar moet komen en o god, o mijn god, ik sta te trillen op mijn benen en ik kan vast geen woord uitbrengen, als ik mijn mond opendoe, komt er alleen maar zo’n hoog piepje uit dat papa een muizenscheetje noemt, maar als ik het

probeer, kan ik best praten, ik klink bijna normaal en ik zeg...

Ik zeg, hij zegt, dan zeg ik en dan zegt hij: dromen over wat ze tegen elkaar zouden zeggen terwijl het gekibbel op de voorbank van de Caravan langzaam maar zeker verder weg klonk. (Trisha was tot de conclusie gekomen dat stilte af en toe een van de mooiste dingen van het leven was.) Ze zat nog steeds strak naar de handtekening op de klep van haar honkbalpetje te kijken toen mam het parkeerterrein opreed, nog steeds helemaal afwezig (*Trish heeft zich weer in haar eigen wereldje teruggetrokken*, zei haar vader dan), zich niet bewust van het feit dat er onder het gewone uiterlijk van allerlei dingen tanden verborgen zaten zoals ze al heel snel zou ontdekken. Ze was in Sanford, niet in TR-90. Ze was in het stadspark, niet bij een toegang tot de Appalachian Trail. Ze was samen met Tom Gordon, Nummer 36, en hij bood aan om een hotdog voor haar te kopen omdat ze hem had verteld hoe hij naar North Berwick moest rijden.

O, zalig.

De Eerste Inning

Mam en Pete hielden zich koest toen ze hun rugzakken en Quilla's tenen mand om planten in te verzamelen achter uit de bus pakten; Pete hielp Trisha zelfs om haar rugzak goed om te doen en maakte een van de banden iets korter, waardoor ze heel even de dwaze hoop koesterde dat alles vanaf nu toch goed zou gaan.

'Hebben jullie allebei je poncho, jongens?' vroeg mam terwijl ze naar de lucht keek. Het was daarboven nog steeds blauw, maar in het westen kwamen al wolken binnendrijven. Het zat er dik in dat het inderdaad zou gaan regenen, maar waarschijnlijk niet snel genoeg om Pete het genoeg te doen dat hij kon zeuren dat hij kletsnat was geworden.

'Ik heb 'm, mam!' kweelde Trisha met haar sjonge-een-moderne-pannenset-stem.

Pete gromde iets dat best ja kon zijn.

'Jullie boterhammen?'

Een bevestiging van Trisha; weer een gebrom van Pete.

'Mooi zo, want ik ben niet van plan om de mijne te delen.' Ze deed de Caravan op slot en liep toen voor hen uit naar een bord waar TRAIL WEST op stond, met daaronder een pijl. Er stonden nog een stuk of tien andere auto's op de parkeerplaats, allemaal behalve die van hen met kentekenplaten uit andere staten.

'De insectenspray?' vroeg mam toen ze het pad naar de wandelroute opliepen. 'Trish?'

'Ja hoor!' kweelde ze, hoewel ze dat eigenlijk niet zeker wist. Maar ze wilde niet met haar rug naar mam toe gaan staan om

haar in haar rugzak te laten wroeten. Dan zou Pete vast weer beginnen. Maar als ze door bleven lopen, kreeg hij misschien iets te zien dat hem interesseerde of hem op z'n minst zou afleiden. Een wasbeer. Een hert. Een dinosaurus zou leuk zijn. Trisha giechelde.

‘Wat is er zo grappig?’ vroeg mam.

‘Alleen maar binnenpretjes,’ antwoordde Trisha en Quilla fronste – ‘binnenpretjes’ was een Larry McFarland-isme. *Laat haar maar fronsen*, dacht Trisha. *Ze kan net zoveel fronsen als ze wil. Ik ben bij haar en ik loop er niet over te zeuren zoals die ouwe mopperpot daar, maar hij is nog steeds mijn papa en ik hou nog steeds van hem.*

Alsof ze dat wilde bewijzen, raakte Trisha even de klep van haar pet met handtekening aan.

‘Oké, jongens, laten we dan maar gaan,’ zei Quilla. ‘En hou je ogen open.’

‘Ik haat dit,’ kreunde Pete bijna – het was de eerste keer sinds ze uit de bus waren gestapt dat hij zich duidelijk verstaanbaar uitdrukte en Trisha dacht: *Alsjeblieft God, stuur iets. Een hert of een dinosaurus of een vliegende schotel. Want als U dat niet doet, beginnen ze weer van voren af aan.*

God stuurde niets anders dan een paar muggenverkenners die zo meteen ongetwijfeld aan de hoofdmacht zouden gaan melden dat er vers vlees op pad was en tegen de tijd dat ze langs een bord kwamen met NO. CONWAY STATION 8.3 KM waren ze elkaar alweer in de haren gevlogen en ze schonken geen aandacht aan de bossen of aan haar, ze hadden alleen oog voor elkaar. Kwek, kwek, kwek. Het leek net alsof ze zich op een rare manier probeerden te bewijzen, dacht Trisha.

En het was nog jammer ook, want ze misten allerlei dingen die eigenlijk best leuk waren. De zoete, harsachtige geur van de dennen, bijvoorbeeld, en de manier waarop de wolken naar elkaar toe leken te drijven – hoewel het niet zozeer wolken waren, maar meer sliertjes witgrijze rook. Ze dacht dat je wel volwassen zou moeten zijn om zoiets saais als wandelen een